

ΚΑΠΥΤΣΕΙΝΣ ΔΕΣΑΚΚΙΑ

FULL INFORMATIU

Num. 823 – 23 de novembre de 2025

Ídols i icones

Hi ha un filòsof, Jean-Luc Marion, que diu que les realitats d'aquest món poden actuar com a *ídols* o com a *icones*. L'ídol, diu Marion, és allò que captura la mirada i l'absorbeix. No ens porta més enllà, es torna un absolut. La icona, en canvi, és allò que, en mirar-ho, ens mira; i així ens obre un espai de transcendència, ens porta més enllà, ens obre a Déu. A la Bíblia, especialment al capítol 13 del llibre de la Saviesa, trobem una idea semblant: la bellesa del món ens pot portar a contemplar el seu Creador o bé a donar glòria a les coses per elles mateixes.

Hi ha, doncs, com dues mirades possibles cap al món. Una és la mirada que sap veure Déu més enllà de la bellesa de les coses; l'altra s'atura en la bellesa mateixa i l'absolutitza, esperant d'ella la plenitud que només pot venir de Déu. L'ídol és això: una cosa bona en si mateixa, però presa com a font última de felicitat. Llavors, el que havia de ser un senyal es converteix en destí, i el que havia de servir la nostra llibertat acaba sotmetent-nos. Com recorda el Llibre de la Saviesa, l'ésser humà es fa esclau del que ell mateix ha fabricat. L'objecte —material, cultural o espiritual— deixa de ser un do per transformar-se en una força que ens domina.

L'espiritualitat franciscana és mestra en la primera mirada, la mirada icònica. Sant Francesc, en el *Càntic de les Criatures*, contempla el món no com un conjunt de realitats autosuficients, sinó com una constel·lació de germanes i germans que apunten cap al Pare: "Lloat sigueu, Senyor, per totes les criatures". La lloança franciscana no s'atura en la criatura, sinó que a través d'ella veu el Déu invisible. I sant Bonaventura, el gran savi franciscà, parla dels *vestigis* de Déu en el món: petjades que no són Déu, però que en porten el rastre; senyals que, si són llegits amb cor pur, condueixen a l'Amor que les ha creades.

Quan la criatura es converteix en ídol, passa un fenomen subtil: acabem al servei de les coses que ens havien de servir a nosaltres. Ens hi aferrem buscant-hi plenitud i, en fer-ho, n'esdevenim dependents. És cert per a les bel·leses naturals, però també per a les creacions humanes. Les coses que fa l'ésser humà són admirables —ciència, tecnologia, art, institucions, cultura—, però poden convertir-se fàcilment en ídols. Tanmateix, també poden ser icones si, a través d'elles, descobrim l'horitzó del Bé i caminem cap a Déu amb més veritat i llibertat.

A l'Evangeli, Jesús no parla gaire de la idolatria. El seu tema estrella a l'evangeli és un altre: la hipocresia. Jesús és sever amb la hipocresia. Molt sever. Potser perquè la hipocresia és una forma d'idolatria especialment capciosa: la idolatria de la pròpia imatge. És prendre la imatge de "creient", de "bo", d'"observant", i adorar-la com un absolut. És construir un déu amb aparença religiosa i posar-lo al lloc del Déu viu. La hipocresia és l'ídol més perillós, perquè s'amaga darrere del nom de Déu i utilitza la fe com a mirall on mirar-se, no com a camí per convertir-se.

Nosaltres, creients, no n'estem exempts. Podem enamorar-nos de la nostra pròpia imatge: la imatge de persones piadoses, coherents, generoses. Podem buscar-hi refugi i reconeixement. Però si ens quedem en aquesta imatge, llavors la mirada ja no transcendeix, sinó que s'atura en nosaltres mateixos. I el nostre rostre esdevé un ídol.

Per això, tornar una vegada i una altra a la mirada franciscana és un exercici de purificació espiritual. Mirar el món com a icona, mirar la pròpia vida com a do, i deixar que tot —criatures, obres humanes, èxits i límits— ens obri a Déu, és la manera de fugir dels ídols i de caminar cap a la llibertat de fills estimats de Déu. Només així, la bellesa del món i la bellesa de la nostra vida deixen de ser un mirall tancat i esdevenen una finestra oberta cap al Déu i Pare que Jesús ens ha revelat.

Fra Eduard Rey

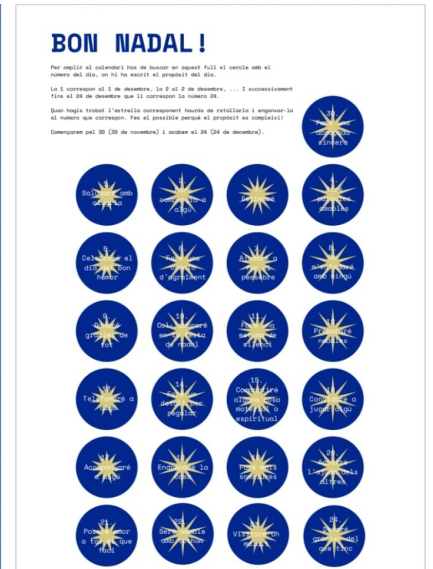
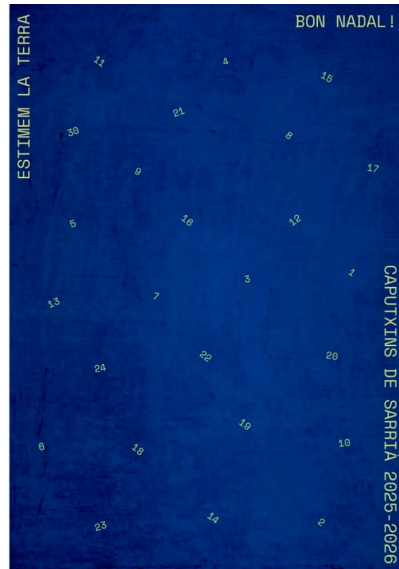
CALENDARI D'ADVENT 2025

L'Advent comença petit, com la flama d'una espelma que tot just s'encén. No fa soroll ni espanta, simplement comença a existir. A poc a poc, dia a dia, la claror es va fent més ferma, més càlida, més compartida.

Aquest calendari vol ser això mateix: un encendre i encendre, fins que la fosca es torni transparent i aparegui la resplendor del Déu fet home. No correm, no cal. La llum no té pressa, va creixent dia a dia fins a convertir-se el sol que de cel, Jesús el Senyor.

Que aquests dies d'espera siguin com un camí d'espelmes, una rere l'altra, fins al foc tendre de Betlem. I que la Llum, quan arribi, ens trobi desperts i amb les mans obertes.

El trobareu a l'església o el podeu demanar a la porteria.

AGENDA

8 DE DESEMBRE:

LA IMMACULADA CONCEPCIÓ DE MARIA
MISSSES A LES 8:30H, 10.30H, 12H I 19.30H

14 DE DESEMBRE

MISSA DE CATEQVESI A LES 12.30H

AJUDEU-NOS I AJUDEU-NOS A AJUDAR

Bizum Comunitat de Caputxins: 10851
 Bizum Rebost de fra Rossend: 10874
 Bizum Associació Cedre: 03969

APUNT FRANCISCÀ

➡ **En la festa de Crist Rei**

Vingui el vostre Regne,
 a fi que Vós regneu en
 nosaltres per la gràcia i
 ens feu venir al vostre
 regne, on es manifesta
 perfecte el vostre amor
 i benaurada la vostra
 companyia.

(Sant Francesc,
Paràfrasi del Pàrenostre).